

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 81.

24de (23de offentlige) Møde.

Fredagen den 1ste Marts.

(Fortf.)

Winther (fortf.): Der synes mig at maatte komme i Betragtning, naar man vil meddele Indfødsret, at den Vedkommende maa enten af nationale Grunde eller ogsaa af reent personlige Grunde have en stor Tillid hos Folket, førend man meddeler ham denne Ret. Tydskerne kan man ikke sige det om, at de have denne nationale Medfølelse for vor Nation. (Latter.) Vi see jo daglig, at de søge at indskrænke den paa et Sted, hvor de have haft Leilighed dertil, nemlig i Slesvig, derfor kunde jeg ikke ønske at stemme for Tydskerne.

Der kan ogsaa være personlige Grunde, som kunne lede os; der kan være Grunde hentede fra disse Personer, som Enkeltmand, der kunne bevæge os til at meddele dem Indfødsret, for Exempel, naar de have vovet deres Liv for Danmarks Sag. Disse og lignende Grunde kunne bevæge os dertil, men ikke det, at de have haft Ophold her i Landet i lang Tid. Der ere Tydskere her i Landet, som besidde de Eiendomme, der ellers tidligere have kunnet give Ret til at erholde Indfødsrets Bevilling, som ikke ere mere danffindede, end den Dag de kom ind i Landet. Der ere dem, som have gaaet med vore Fjender under Armen i den Tid Landet var besat af Fjenden. Saadanne Folk ere der, som have været Valgbestyrere for Valg til den danske Rigsdag, som baade i Aarene 1848 og 1849 have været Medlemmer af Valgbestyrelser. (Hør! Hør!) Dette er en Ting, som forekommer mig ikke at være i sin Orden, og det er det, som især har givet mig Anledning til at udtale mig om dette Lovforslag.

H. Sørensen: Med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler bemærkede, om at tilslutte Indfødsret for Tydskere, da maae jeg

ytte mig aldeles modsat. Jeg finder ikke mindste Grund til at man skulde gjøre Forskjel her paa den ene eller paa den anden Nation, saasom Sligt altid bærer mere eller mindre Præg af Nationalitets-Had. Hvorforhelst der er Tydskere bosiddende i Danmark, og de opfylde de danske Borgers Pligter ligemed Andre, der mener jeg slet ikke, at der er den mindste Grund til at nægte dem den samme Indfødsret, som man sskænker alle Andre; det vil tværtimod være en smaalig Hensyntagen til de nuværende fjendtlige Forhold, og jeg mener, at man ved en Lovgivning paa ingen Maade kan være sligt bekyndt. Skulle vi overvinde Fjenden, da maa det være paa anden Maade end ved saadanne Smaaligheder; tværtimod, ved at vise al christelig Sagtmodighed og at gjengælde Ondt med Godt i christelig Betydning mod den enkelte Mand, hvorforhelst han møder os, derved mener jeg, at vi seire; egentligt seire, hvorimod vi paa den modsatte Maade altid tabe.

Hoffmeyer: Jeg tager blot Ordet, for at gjøre en Bemærkning i Anledning af de 3 heromhandlede Personer. Som man seer af Motiverne, har den Eine været etableret heri Staden eller heri Landet i 22 Aar, den Anden i 19 Aar og den Tredie i 25 Aar. Jeg synes, at dette er en tilstrækkelig Grund til, at man ikke længere kan kalde dem Tydskere. Forresten skal jeg ikke indlade mig nærmere paa de almindelige Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste District (Winther) anstillede, og som jeg ikke troer, egentlig vedkomme denne Sag; thi de af ham omtalte Tydskere have jo dog ikke søgt om nogen Indfødsret.

Hjerrild: Jeg har virkelig ikke stor Anledning til at kaste min Kjærlighed paa Tydskerne (Latter); thi jeg har i de sidste 2 Aar havt en heel Deel Uleilighed med dem, men det forekommer mig dog, at da det nu engang